

marsandiz

marсандiz*

Gerçeklerle arası iyi olmayan fanzin.

İki Aylık Edebiyat Fanzini

Sayı: 1

Mayıs-Haziran 2013

Kapak Resmi:

Onur Sekmen

Dizgi:

Nil Müge Felekten

İç Çizimler:

Emre Öksüz

Fiyat:

Üç Lira

İletişim:

marsandizfanzin@gmail.com

facebook.com/marsandizfanzin

www.marsandizfanzin.com

Makinistler:

Özgürcan Uzunyaşa

Ömer C. Saroğlu

Can Karatek

Onur Selamet

Yükler

Giriş: Lokomotif 2

Öykü: Bana Salıncaklar Çarpar
ve Dünya Yok Olur 3

Şiir: Yıkılsın Devletler 6

Şiir: Diyorum Her Çocuğun Bir
Uçma Ritmi Her Adamın
Bir Trampeleni Vardır 7

Şiir: Ayçiçek Tarlalarında Devran
Dönüyor 10

Öykü: Oh Petunya, Kepenk Giysin
Sevgilin! 12

* **Marşandiz:** Fr. marchandise

1. Yük vagonu.

2. Çufçuf dansı!

Lokomotif

Çünkü zaman yavaş!

Bizler iki elimizde iki silahımız, başlarımızda şapkalarımızla bir tireni soymaya atılamayan yirmi-birinci yüzyıl çocuklarıyız. Üstünde gezinemediğimiz vagonların sallantısını içimizde taşıyoruz. Gösteremediğimiz cesaretleri sonralara saklıyoruz. Büyütemediğimiz çocukluklarımıza bisiklete binmeyi şimdi öğretiyoruz. Bu fanzinin tekerlerini var gücümüzle çevirmeye uğraşıyoruz. Pazar günleri oluyor, yağmur yağdığına üzülüyoruz. Sobamızın etrafında sıraya geçiyor, çıkmayan sakallarımızı ovuyoruz. Gözlüklerimizin buğularını siliyoruz. Kendi bulutlarımızın şekillerini mandalina kabuklarına işliyoruz. Kurumuş her koku bize varoluşumuzu hatırlatıyor. Yaşadığımızı ispat etmek istiyoruz. Size ve kendimize ve gökyüzündeki her kanadı kopmuş tirene!

Damarlarımızda kan yerine akan çağrışımlara saygısızlık etmek istemiyoruz. Züppelik yapmak niyetinde değiliz, zibidiliğimizi kabulleniyoruz. Cehaletimizin ve küçüklüğümüzün farkındayız. Fiziksel varlığımızı işe yarar kılmak arzusundayız. Her göz göze gelişin yıkım demek olmadığı günlere de merhaba demek istiyoruz. İçimizde yaşayan bizi şekillendirmek istiyoruz. Bu yolda ne kimseye sataşacak gücümüz var, ne de ideolojilerin zorlamasında devam etme hakkımız. Biz kendimiziz. Biz, on iki yaşında hurçlara kaldırılan Tigger baskılı kıyafetleriz. Kendi gölgemiz

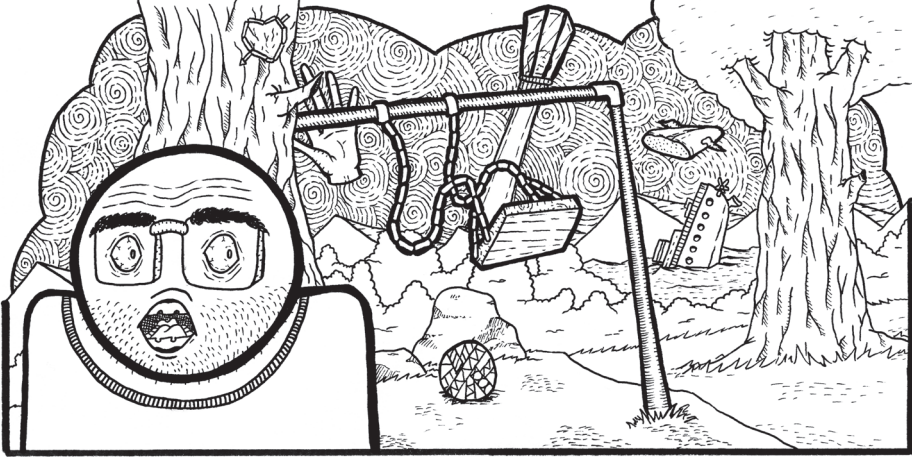
tarafından bile takip ediliyoruz. Biz, altından geçtiğimizde dahi sönen sokak lambalarının hüznünlü efsuncularıyız. Biz, dünyayı üretenleri için daha güzel bir yer haline getirecek savaşçı fikirlerin piyadeleri değiliz. En büyük derdimiz elimizde fırından alınmış ekmek poşetiyle bakkala girmek olabilir. Bunu size anlatmak istiyoruz, derinlere gömdüğünüz utanç dalgalarını hatırlatmak istiyoruz. Altınıza yaptığınızda ne yapacağınızı şaşırdığınız günlerin kokusunu anlatmak istiyoruz.

Bizi çözülememiş sorunlar yönetiyor. Üstesinden gelinememiş utanmışlıklarımız var. Battaniyelere baş gömmüşlüklerimiz hatırimızda. Yastıklarımızı mutsuzluk egemenliğine karşı direnişimizin silahı olarak kullanıyoruz. Yastık savaşı patlak verdiğinde salıncaklarımızın üzerinde hazır bulunacağız. Bu fanzin ile yaptığımız çufuf dansımız, Marşandiz'imiz, yüzümüzü güldürmeye biraz olsun yetecek.

Gerçeklerle aramız iyi değil. Tüm ciddi-yetlerden uzak da olsak, elbette samimiyetimizle unutmadığımız şu noktaya parmak basıyoruz; edebiyat karşıdır, devrimdir. Öyleyse biz mutsuzluk egemenliğine bu fanzinle karşı duruyoruz! Çünkü elbet her mutluluk, bir devrimdir.

Mart 2013

Bana Salıncaklar Çarpar ve Dünya Yok Olur

“yanlış anlaşılmış da olabilir
aklım başımda mı! değil”

Cahit Zarifoğlu

1.

Ben kaydıraftan kayarım, bu sırada dünya döner.

Ben kuleye tırmanırım, dünya hâlâ döner.

Ben file binerim, dünya dönmeye devam eder.
(Ben niye file binerim?)

Ben salıncakta sallanırım ve dünya daha hızlı döner. Hızlandıkça hızlanır, midesi bulanır, başı döner, bağırmaya başlar. Durmaya karar veririm, böylece ayaklarım yeryüzünün derisini yüzer. Dünyanın da bir canı var. Bazı şeyleri hesaba katmak, kesin konuşmamak lâzım gelir. Gelir. Uzaktan, salına salına, haşyet saçsa gelir. Koca Hüseyin Ağabey, hiç çekinmeden gelir.

Elleri ovuştur, dişleri parlar. Nasıl yapar da yapar bilmem, o sımsıkı kapalı ağzından ince bir tükürük çıkar, güdümlü bir yağmur damlası olarak yağar karıncalara. Karıncalar şükreder; “Hüseyin Ağabey, nölür bizi ezme.” Ben gerilerim, yüzüm gerilir. Ne demiş işe yaramayacak tavsiyeler verme teşkilâtı? Köpeklere korktuğunu belli etmeyeceksin. Onların beyinlerinde bir şey varmış, korkunun kokusunu alabiliyorlarmış.

Koluma gelen yumrukla kendine gelen ben

bir olurum.

“Hüseyin,” Ağabey.

“Sana hiç ağabey demedim. Ne ağasın, ne bey. Nedir bu haşmet?”

Hüseyin bakar, sağına bakar, soluna bakar. Yeri tarar, göğü keser. Güler, uzun ve rüzgarlı güler. Vertigo güler, Alfred güler.

“Sen,” diye sorar “ne kadar hızlı koşuyordun?”

Anlamam, dalga geçerim. Geçtiğim dalgaya kalmaz, boynuma bir kol ya Râb, ardıma zincirli bir oturak!

Bana salıncaklar çarpar ve dünya yok olur.

2.

Film şeridi hayatım gibi gözlerimin önüne serilir. Bitmek bilmeyen aşklar batarken, batmak bilmeyen gemiler biter. Anneler ağlar.

Zaten anneler hep batan gemilere ağlar.

Filmi bol olan bir sinemaya karanlık çöker, çünkü hüznler ancak karanlıkta ortaya çıkar. Işıklar açılınca, üzüldüğüne utanan anneler güler. Nasıl olsa güleceksin anne, ağlama boşuna. Şimdi gözyaşlarını

silen o avucunun tersinin neler yaptığını gördüm. Hep görürüm, o koca avuç. Ey koca avuç!

Ey koca avuç! Sen ki yüce babaları devirdin. Ölen her babayla birlikte sen de kızardın. Ey koca avuç, sen ki terliklerin en büyük fatihi! Sana anne deseler, elini öpseler, tersini mi dönersin?

“Sessiz ol, bak kızacaklar şimdi!”

Bir kez daha susarım. Zaten konuşmuyordum. Midem bulanıyordu, onun sesi idi o. Tüm bu gözyaşlarının kokusundan midem bulanıyordu. Bunu dile getirmeye çalışırım, ama dinlemez. Dinlemesin, sevdiğim gözyaşlarını düşünürüm ben de.

Sevdiğim gözyaşlarını, çamurlu paçaları ve akşam ezanlarını.

Sevdiğim tüm gözyaşları akşam ezanlarından önceye denk düşer. O zamanlar acele edilir, eve koşarak girilir. Bir bağırış kopar, bir tokat gelir. Birçok damla gözyaşı akar. Neredeyse on dakika geçer, oda nostaljinin sarısına bürünür. Koltuğa büzülür kalırım. Gözyaşları kurur, üzülür kalırım. Dudaklarıma kadar akan tuzu yalarım. Annem örgü örer, bir iki kelime söylenir. Ona bakarım, çok sinirli görünmez. Kendime bakarım, çok üzgün görünmem. Sessizlik çöker. Ağlama sonrası sessizliğine, ağlama sonrası huzuruna bir saygı durur. Ben ezanı beklerim, kısık seste haberler başlar. Örgü bırakılır, mutfığa gidilir. Koltuğumda doğrulurum, işaret parmaklarımla yanaklarımı silerim.

Bir kez daha işaret parmağımı uzatırım, annem tersler ve bana ‘şırıışşı’lar. Nasıl öfkelenirim ve nasıl bağırırım?

“YANAKLARINDA BOL MİKTARDA SODYUM KLORÜR VARKEN BANA ŞIŞLAMA HAKKINA SAHİP DEĞİLS-“

Ey koca avuç! Neden o park?

Bana salıncaklar çarpar ve dünya yok olur.

3.

Harfli ifadeler. Derdini çok güzel ifade eder. Benim gözlerim dolar, sakince otururum. Bir sayı köklerini bulur, ben dedemi düşünürüm. Sakince oturur, gözlerimi devirir, bulutların hakkını veririm. Kimseye ne bir zararım, ne bir faydam dokunur. Yine

de ağlayasım gelir. Alınan yaşlarda olmama bağırırım. Bu dünyaya bir kez faydam dokun!

Bu dünya bir kez uzansa faydama dokunurdu. O ise, gerçeküstü ifadeleri seçer; ikinci dereceden denklemleri ve mantıksız sayıları.

İlhan Hoca’ya dokunur ki hocam beni tahtaya çağırır.

“Bak, tüpün yok, çok derinlere dalma ha!”

Ha?

Haa!

Ha.

Çok mu komik? Yoksa bir tek ben mi gülmem. Tahtadaki probleme bakarım. Ünlü bir bıyıklının dediği gibi, tahtadaki probleme yeterince uzun süre bakarsanız, öğretmen de size bakar. Cevap vermem gerekir.

“Peki bu bilgi gerçek hayatta bizi yalnızlıktan kurtaracak mı?”

Bazen öğretmenin beni sevdiğini düşünürüm.

Bazen insanların beni sevdiğini düşünürüm.

Ama ben en çok anneanneme sarıldım.

Gerçeklerle aram iyi değil.

Doğru konuşmayı bile bilmiyor olabilirim. Harfli ifadeler benden iyi konuşur, onları dinleyin. İki bilinmeyenli denklemler, derdini daha iyi anlatır. Bakın dostlar, şuradaki kız bile ne güzel yazar defterine. Şu bıyıkları yeni terlemiş çocuk bile benden iyi yazar. Herkes benden iyi yazar, öğretmen bunu üç kelimeyle ifade eder. ‘Niye dinlemiyorsun dersi?’ Herkes benden iyi konuşur! Neyse ki, benim yüzümde tek tüy bile yok. Üç kelimeler devam eder.

“Güçlü ol evlat.”

Nasıl güçlü olunur bir çocukta görmüştüm. İyi gözlem yaparım. Teoriler beni sever, pratikte yalancıyım. Öğretmene uzun uzun bakarak sorunu çözebileceğimi sanırım. Güçlü olmaya neden ihtiyacım olacağını anlamayacak kadar da aptal sayılırım. Yine de gözlerime güveniyorum, reflekslerim beni yüzüstü bıraksa da, o tokadın geldiğini en azından görürüm.

Bana tokatlar çarpar ve dünya daha hızlı döner.

Dünya daha hızlı döndü diye, salıncaklar

sallanır.

Bana salıncaklar da çarpar ve dünya bir kez daha yok olur.

4.

Taşı sıksam suyunu çıkarırdım; ama küçükken biberonumun ucunu yakmışlar.

Şimdi ancak havada istop oynayacak kadar gücüm var.

Kaç yaşıma geldim?

Bilmem, en son doğum günü kutladığımda yanımda birileri vardı.

Gerçeklerle aram iyi değil; ama doğruları söylerim. Top havada istop etmiyor arkadaşlar, düşüyor. Göremiyor musunuz? Bir an bile durmuyor. Durmaz zaten, düşer. Düşünemezsiniz bile. Hangi rengi söyleyeceğimi mi düşüneceğim, dünyayı nasıl yok edeceğimi mi?

Ben dünyayı nasıl yok edeceğimi seçeyim. O sırada Didem'in üstündeki rengi söylerim. Zor tercih olmaz, zaten hep Didem'e ait şeyleri seçerim. Pek konuşmaz benimle, birileri hakkımda kötü bir şey söyledi sanırım. Yoksa insanlar beni sever.

İyi gözlem yaparım.

Gözlem yapmaya fırsat vermeden top yere düşer. Sıkılırız ve oyun biter. Keşke hep sıkılsak ve oyun bitse. Nasıl olsa beş dakikada yeni oyun buluruz, nasıl olsa mutsuzluğumuz en fazla beş dakika sürer.

Bu araları fırsat bilelim, gel beraber dünyayı yok edelim.

Cevap yerine son nefesini verdirten yazarlar tanıdım. Cevap yerine tokat attıranlara ait olmak daha kötü, dostlar.

Bana küçük parmaklar çarpar ve dünya istop eder, ben kırmızı derim. Kızarıp kırmızısı.

Hazır dünya istop etmişken düşünürüm, bu eller ne zaman böyle güçlendi? Bu kadar olduğunu bilsem, dünyayı yok ettikten sonra çak bir beşlik diye seslenirdim. Yani o kısmı da hayallerime dahil ederdim. Şimdi bir beşlik çaksak, ellerimiz buluşmaz. Benim işaret parmağım, onun küçük parmağına denk düşer, tozumuzu alırız. Sonra, gerçekten ne zaman bu bilekler bu kadar güçlenecek? Ne zaman gerçek bir eli tutabileceğim? En masumane el tutmalara niyet ederim ama bu bileklerin çalışması lazım. Bu ellerin güçlenmesi lazım ki önce havada bir şeyleri yakalayabilsin.

Bir kez daha yaman çelişiriz.

Dünya hareketine devam, başım büyükçe bir geometri sayısına selâm eder. Didem kalkar gider.

Arkasından bakarım. Çok geçmez.

Bana salıncaklar çarpar ve dünya bir anlığına parlar, sonra yok olur.

0.

Parklar var, sinemalar, okullar, sokaklar ve damarlarım.

Salıncaklar olur, filmler, denklemler, oyunlar ve kan.

Film şeritleri yanar ve çamurlu paçalar ve akşam ezanları.

Bir sinemanın önünde sokak olur.

Bir okulun içinde park.

Akşam ezanı okunur, biten seanstan çıkanlar arabalarına binerler.

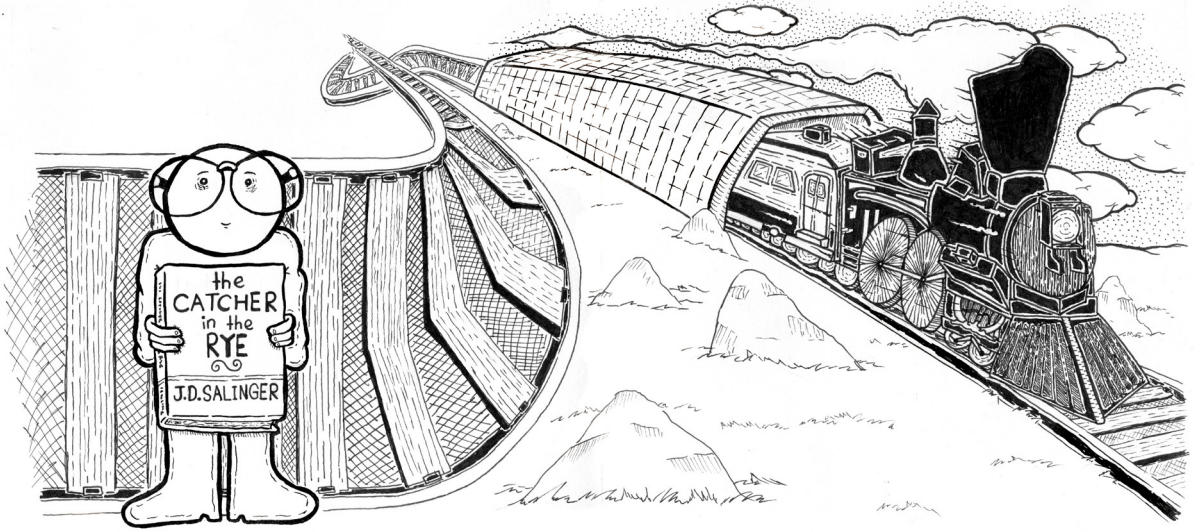
Çamurlu paçalar ve alelacele heyecanlar. Uçan ekmekler, havada duran büyük şeyler.

Bir anne ağlayacak. Kendimi pek sevmem, çok fazla ben derim. (Çok mu fazla benelliyorum?)

Üzülmüyorum.

Bana arabalar çarpar ve bir film başlar. Beni anılar sokar ve bir aşk istop eder. Bana dualar okunur ve Hüseyin Ağabey iyi bilir. Bana dünyalar çarpar ve x'e hak ettiği değer verilir.

Bana salıncaklar çarpar ve varlığım hiçe sayılır.

kimse beni sevmiyor. yıkılsın devletler!
olmayan bir papazdan bile çirkinim, olmayan
sanki bağırısam elinden kayıp gidecek uçurtman
susuyorum merhamet yağdırmıyor devletler

gözlüklü çocukların da iyi yanları vardır, bir bilseler
papyonumu takıp gelirdim ah bir duysalar
anarşist olurdu sanki elimde celseler
sen giderdin ben ölürdüm yıkılırdı devletler

sen gelince fransızca söylerdi şarkısını orhan gencebay
polen gelirdi peşinden, hapşurmazdım bunlar hep kibarlıktan
belki ölürüz birgün budalalıktan, moliere yazar
sen okurdun ben dinlerdim yasalaşırdı devletler

foyam ortaya çıkana kadar kutsallaşırdım devletlen
bürokrasi yorardı bazan şiir yazmaz evraklar
memuriyet monoton sen denizi olan bir ankarayken
yüzümüz gülmez hiç bizim, çok sıkıcıdır devletler!

anlaşarak ayrılırdık otobüs durağından
ben romanıma başlardım, senin bir kahraman olduğuna inanarak
kafamı dizlerine düzenli olarak yatırdığımdan
vatandaşlarına sosyal güvence tanırdı tüm devletler

bayrak dikip sancağa koyardık izin almadan devletten
öpeceksen hızlı öp, çirkinliğim saklanamaz gözlerden
ben bi şeyler yazarken sen öperdin, sermayemiz kendinden
marş yerine şiir okurdu sahildeki bankta terörle mücadele eden devletler

DİYORUM HER ÇOCUĞUN BİR UÇMA RİTMİ HER ADAMIN BİR TRAMPLENİ VARDIR

I.

ben de bir mahlukatım nihayetinde babam gibi
kazdığım her çukurun içini tavşan yuvası kıldım, içine balıklama atladım
doğdu kızlarım, kızlarımı bıçakladım
savaşlar çıktığında barınağımı bombaladım
hayallerim utandıkça yanaklarımı böyle kızarttım.
kazanları kaynatırken pencerelerden dışarı baktım
kazanları kaynatırken gözlerimi yumdum eksi altıncı kata penceremden atladım
bıçakladığım kızlarımı tavşan deliğinde sakladım.

bazı günlerim oldu pazardan meyve sebze aldım
renklerimin içinden gökkuşaklarının solukluğuna kadar uçan tekme attım.
bazı günlerimde pazarcıların neşelerine önayak oldum,
pazarları bağırsı çağrış içinde bıraktım, çağrışım kuvvetimi de böyle kazandım.
güzel günlerim oldu bahçemde karlar oldu
güzel günlerim oldu strawberry fields tabelasının fotoğrafını çekme umudumuz doğdu
güzel günlerimle dansa kalktığımızda teleferik dağlarının eteklerine eteklerine
uzayan bacaklarımızla çelme taktık
kafamızın üzerinde dönen b-boylar olduğumuz yıllarda
yani pervanenin filan en eğlenceli yıllarında blues bebeğim ayaklandı
gitarlarımızı sırtlanıp birbirimizi mississippi'ye postaladık. yürüyerek alevler çıkarttık.
evlerimizin balkonlarından sallandık başımız ağır gelince uyarıldık
ölümden işte bir kez daha ayartıldık.
heyelanlar arasında doğma büyüme askerlikler tasladık
yuvalarlandığımız her çimlik yokuşta gözlerimizi yumduk
ağzımızı açıp doğanın güzelliğine bağırdık.
gözlerimizi yumduğumuzda yazılar yazdık
plaklar değişme arasına girdiğinde d.t.'nin gözlerinin içine baktık.
ta zamandan ileri baktık ta ta ta zamandan geriye baktık.
hah delindi bahçeler hah hah hah içine atladık.
ya tavşan deliği strawberry'e açılıyordu ya ya ya çocukluğum güzel geçti.

plakların değişme arasında
evvel zamanlarda KALBUR zamanlarda
kalbur zamanlar içlerinde uçurumlar ve şelaleler vardı.
hollywood doğuşumdan beş yaşına kadar oluşturduğu sosyal kazalarımın bilinçaltı
rüyalar tasarladı
uçurumlardan şelalelerden düşen çizgi film kahramanlarımızıysa merak gücümüzle
oralardan sağ çıkarttı.
düşün, yuvalarından çıkan her zaruri white rabbit'i ellerimizden geldiği kadar havuçla
besledik
ona hiç yeşil şeyler ikram etmeden büyük beklentilerle büyüttük kocaman adam ettik
üniversitelerden mezun ettik
kravatlar takıp işine giden adamlar ettik
evine döner dönmez karısının yemeğine ve hemen ardından koynuna atlayıp ucuz
boşalmalara kurban giden adamlar ettik.
adamlar yarattık kendimizi kedilerle iplik koşturan tuhaf yaratıklar da eyleyebilelim diye.
bak biz tuhaf tuhaf hayallerin görselini sinemalara taşıyamayan zavallıların kendisini ritim
tutamaz müziklerin yuvarlağında renkler çizer halde bulmasıyız
ayda yürüyen bir astronot kadar kameralara da oynayamayız.

II.

belim açık kalmışken daha kafası güzel rüyalar görüyorum
belim açık kalmışken zamanın içinde daha çok zaman geçiriyorum uykularımdan feragat etmek zorunda kalmıyorum.
yastıklarım beynime gömülürken mezarların içinden fırlayan toprak kırıntıları oluyorum
aman allahım üzerime çok geldiği için göklerde duvarlar örüyorum
balyozla dualarımı kırıyorum. güzel olan kızları hafızamdan eliyorum. güzel güzel sofralar kuruyorum kendi başıma sandalyeye oturup sigaralar sarıyorum.
günlük hayatın dışında patırtılar gürültüler bulutların çarpışmasına bedel hacivatlar karagözler canlandırıyor gözümde.
ramazan davulları çalıyor rock 'n' roll ruhunu yaşıyorum.
tuhaf hisler içine girip tam elli yıl önce doğuyorum.
hey yuo hey yuo! ne güzel salıncaklar kuruyorum
ne de güzel dağ eteklerinden akan çaylara bisküviler kekler batırıyorum.
“salıncaklardan düşersen uçarsın dağların eteklerine”
diyen babamın sözünü dinliyorum: uçuyorum: dağların eteklerine.
düşüyorum: bisküviler kekler batırdığım ırmaklara
kayıp gidiyorum uçurum şelalelerine.
düşüyorum şelalelerden
kayalıkların ve vahşi püskürüklerin talan edilmiş cesetlerinin arasına.
senelerce haber alınamıyor benden. senelerce aramalar yapılıyor
şelalenin döküldüğü ırmakta.
bilhassa orada yatıyor geberik leşlerim.

vahşi hayvanların diyarında karanlık ormanlarda bulunur kimi zaman parkta benimle oynayan çocuklarım.
kimi zaman da ben tanınır bir şövalye olurum, palyaço kostümleri giyip sokaklarda kırmızı burunlar murunlar sergilerim,
ayaklarımı açarak havalara göklere dek sıçrarım işte ben de böyle uçar gibi yaparım.
uçtuğum zamanlarımdaysa sokakta babamı görsem tanırım.

AYÇİÇEK TARLALARINDA DEVİRAN DÖNÜYOR

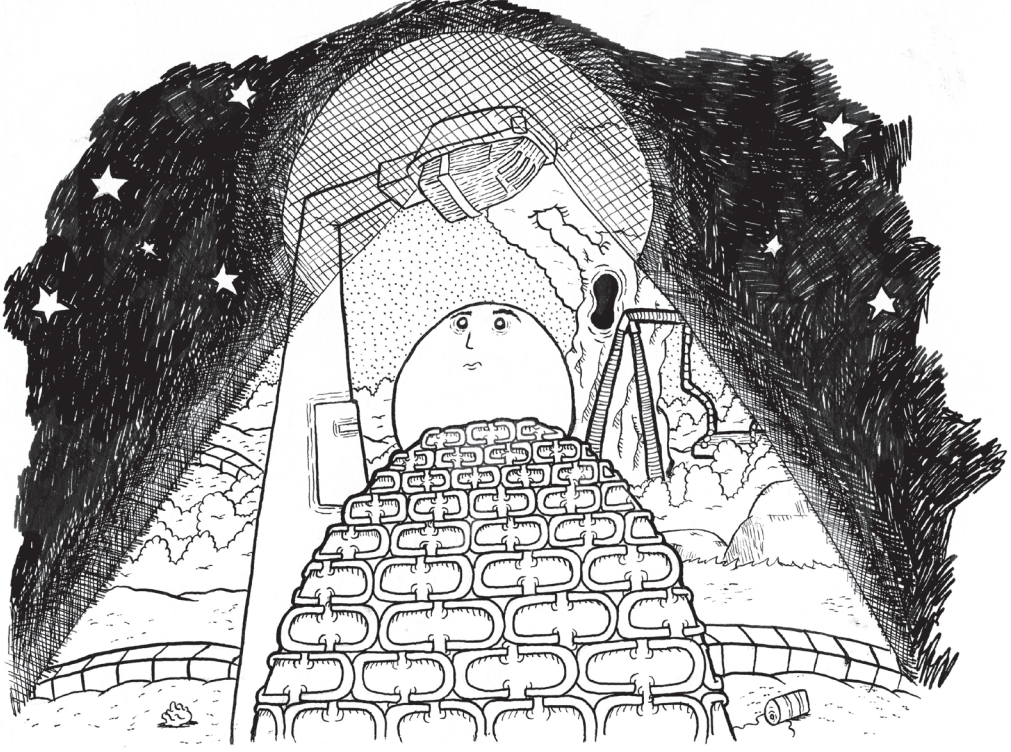
duygu sağiroğlu'na

seni unutmayacağım
sana daha uygun bir zamanda yazmaya çalışacağım
eğer telgrafım ulaşmazsa n'olur biberlerimin kurumuş olduğunu düşün
sana zarflarımda biberlerimin pul biber olduğu çağların kokusunu
bırakacağım
sana yolladığım her mektupta diz çökecek bir kibar hanımefendi
sana bazı şarkılar çalacağım ayçiçek tarlalarında
güneşe bakmış sen! alacaksın dünyanın en güzel kokusunu
bir keman sesi duyup ona gideceksin beni bırakıp
bir keman sesi tarlanın sonundaki tahta evden gelirse dayanamaz çünkü
hiçbir kibar hanımefendi
düşüneceğim seninle geçirdiğim bazı seneleri.
hatırlayıp biberler kurutacağım senin için.
hatırlayıp zarflara kuracağım barajlarda balıklar tutacağıma içme suyum
balıklarla paylaşmak istemediğimi düşüneceğim.
düşünebiliyor musun karar verdiğim her notaya elim gitmiyor
başıma bir şey gelecek dolandırılacağım diye yine
hey tanrım düşünebiliyor musun ben her kaza yapışımda bisikletimden
düştüğüm günü hatırlıyorum oysa şimdi sekiz değil seksen yaşımdayım biber-
lerin pul biber olduğu çağlar geldi.
dünyanın en büyük orospu çocuklarına katlanmak zorunda kaldım seneler
geçince sevgilimin üzerinden
seneler geçtikçe ben sevgilimden ziyade bir kararlı insan bedeni istedim
dostlarımdan bile daha güvenilir olsun
hemen hemen kendim kadar da çekip gidebilir bir tehlike olsun.
hemen hemen de size sesleniyorum
bulutların iç açıcı veya iç karartıcı olduğundan başka bir şey düşünmeyen
mevsimlik ve havadurumsal depresyonlar yaşayan orospu çocukları!
siz meteorolojinin çarpmayacak her meteoru anons etmediği çağların
çocuğusunuz!

siz sevgilimle benim aramdaki telgraf tellerini ve benim her yumruğumdan
kumrular çıkarttığımı bilmezsiniz.
siz pasaklı çocukların burnundaki denizaltı kokusunun
ne denli siyah okyanuslarda
gecelerce
beyaz dalgalar saçtıklarını bilmezsiniz
cadı kazanlarında hazırlanan iksirlerin kokusunu bilmediğiniz gibi.
fokurdamak ile dalgalanmak arasındaki ortak sıkışmışlık duygusunu
kentlerinizdeki pusularınızda sakat kalarak bana ödetemezsiniz.
geceler ayçiçek tarlalarında yıldızlar doğuruyorsa benim şarkım bir tek aya aşiktir
sen orospu çocuğu ahbap!
bak ben sevgilimden azar yiyince ne kadar da asabi bir mağdur oluyorum ayçiçek
tarlalarında.
hayal ettiğim her ayçiçek tarlasında işte şunları yapıyorum
güzel kelebeğin turuncu kanatları:
*"ayçiçek tarlalarında başladım şarkı söylemeye
siyah makyajlı kızlar sevmiyor beni bu halimle"*
kazan benimle
kazan benimle en elde edilemeyecek toz halindeki sıvıyı
en elle tutulamayacak sıvıya benim ellerimi ilk defa tutmadan hemen önce dokun
lütfen
benimle bir süt tozu filan kazan işte sadece.
ben kazanmaya ve çekip gitmeye daima karnımı aç tutan ve
senin çekip gitmene hak veren biriyim.
lütfen şu hüzünlü keman sesine gittiğin için arkanı dönüp bakmama uzmanlığını
yüzüme çarpma son defa.
dön bana ve bak.
ben dünyanın en güzel şarkısını çalsam da ayçiçek tarlalarında
tırnaklarını dibine kadar kesen kızlar sevmiyor beni bu halimle teşekkür ederim.

OH PETUNYA, KEPENK GİYSİN SEVGİLİN!

“sevgili kepenklerin arasındaki hırsızın sıkışıp
ölme payı”

Can Karatek

“yazık, şairler kadar cesur değilim”

İsmet Özel

I

Oh Petunya. Uyumaları bu kadar eşsiz kılan, salıncakların çarpmadan hemen önce fısıldadıkları gıcırtılı yıldızlardır. Petunya, bir salıncak bir umarsız karabasanı en çok kaç yerinden yıldızlara gönderebilir? O yıldızlar, kaç öyküye cevap dahi vermeyen edebiyat dergileridir? Petunya, senin de çok iyi bildiğin gibi yıldızları bu işe karıştırmaya biz kendi aramızda hiçbir şey demeyiz. Biz aslında kendi aramızda çok şey diyen de, dışarıdan o kadar anlamlı olamayabilen adamlarız. Salıncakların çarpacağı yere inişler düzenler, indiğimiz gibi de dişlerimizi dökeriz. Dişlerimizin dökülüşü bize ağzı çamur yiyen çocukların solucan avlarını hatırlatır. Solucan avları hakkında konuşmayı severiz. Petunya, ohh Petunya sana hitap etmek ve sana çocukken yakalayıp parçalara böldüğümüz solucanlardan bahsetmek isti-

yorum. Parçalara bölmek tanıdık gelecektir sana. Beni o gün kaç parçaya böldüğünü iyi hatırlarsın sevgilim. (Hatırlar mısın?)

Tam salıncağın menzilçine konmuş, dudaklarımı senin için kuracağım cümlelerle ıslatmaya hazırlanıyordum ki bana çarpmıştın, düşünebiliyor musun yahu, bana çarpmış ve beni bir kez daha yıldızlara yollamıştın. Oysa sevgilim, beni yıldızlara yollamak için devasa bir salınacağa ihtiyaç duymamalıydın. Sevgilim sana bunları öğretmediler belki, siz daha bu konuları görmediniz ama, dişlerimi dökmek için bana çarpmana gerek yoktu ki. Ağzıma doldurduğun bu yıldız çamuru, bana giydirdiğin bu paslı kepenkler altında, bak ben sana ne anlatacağım kırık dökük dişlerle!

Petunya, sevgilim, elimi bırakmasaydın, şimdi burada, bir cümle kurabilmek için cümle dağları çiğniyormuş hissine kapılmayacaktım. Şarkının burasında, tam da burasında bana baktığını bilsem, bilsem de ben de sana en az doksan dokuz yerinden baksam, her yerine doksan dokuz farklı isim koysam, koysam da şu içimde meşrulaştırmaya çabaladığım boşluk birazcık daha somutlasa, somutlasa da o somutun heyecanıyla bir cümle daha kursam; tam da burada, bu ahmakça yıldızda, sana o kadar uzaktan el sallamaya yeltenip de vazgeçsem, ellerimi cebime soksam ve uzun bir cümleyi daha bitiremesem. Ellerim cebimde, çok yukarılardan sana bakan bir adam olsam. Ama bana baktığını bilsem işte. Burada olduğumu bildiğini bilsem.

Ellerim cebimde sana baktığımı bilsen.

Bilsen, dünyalar değişmezdi. Belki kepenkle-rimin pası silinirdi, o kadar.

II

“Nedamet’i vurmuşlar.”

“Nasıl olmuş?”

“Bilmiyorum, *çarptı* dediler.”

“Öylece uçurmuş yani?”

“Öylece uçurmuş.”

“Bunu yapmayı kesmeliler, bize bunu yapmamalılar. Biz gözlerine bakarken gözlerini kaçırmamalılar. Paslı paslı salıncaklarla kimi vur-kaç vakalarına karışmamalılar. Ellerini umarsızca çe...”

“Boşuna konuşuyorsun.”

“Ah ama neden, neden yapıyorlar, çok acı çe...”

“Sus.”

“Susmak istemiyorum, yazmak istiyorum!”

“Öyleyse git ve yaz! Ellerinle yaz, ağzınla değil. Oraya mı uçurmuş demiştin?”

“Öyle bir şey söylememiştim. Ama genelde öyle oluyor, biliyorsun. Sence geri gelebilecek midir?”

“Hep gelirler.”

III

Ona bunu yapan kızı görmek istiyordum. Tutup omuzlarından sarsmak, “Yetti ulan yaptıklarınız!” deyip iki de tokat atmak... Öyle doluydum ki, hepsinin, hepsinin suratlarına bir bir tükürmek istiyordum.

İnsanları öylece kepenk giymeye mahkûm edemezsiniz. Buna sokak lambalarının bile hakkı yoktur. Ki onlar adap bilir, hak bilir, hukuk bilir ulu varlıklardır.

Şiyiri sevmiyor olusunuz yüzünden hepsi! Çirkin suratlarınıza birkaç mısra püskürtmeye çalıştıklarında, peşinizdeki sanki yaban domuzuymuşçasına kaçırırsınız. Burada şiyir seven kaç kişiyiz? Ve hepimiz kepenk giymesi bir tesadüf mü?

Sanmıyorum.

Bize bunu yapmaktan zevk duyan taraflarınız var. Çok belirgin değil ama var işte. Tırnaklarınızın dibinde, yediğiniz turşunun çekirdeğinde, belinizin gamzesinde... Oradalar. Bundan zevk alan yerlerinizi çok iyi saklamışsınız. Tebrik ederim. Yine de oradalar, kepenklerimin arasından görebiliyorum.

Hiç söz hakkı tanımadan, öylece infaz ediyorsunuz. Ediniz.

Petunya, Petunya, Petunya... İşte oradasın... Kendinden emin, güzelliğinin farkında, bed bir salıncak sincabı... Ona bunu neden yaptın?

Ona ne yaptığını biliyor musun? Bir dakika. Ah. Daha farklı bir soru: Onun varlığından haberin var mı? Onu hiç görmemiş bile olabilirsin değil mi?

Genelde, genelde öyle olur ya. Hiç görmezler. Oysa o, o gece, yüreği elinde, sana bir sırrını söyleyecekti.

O salıncak ruhunu yıldızlara göndermeseydi eğer, seni alıp... *Seni alıp...*

IV

Bu bir önsüzlük.

Bu korkunç bir arkasızlık!

Bir kepenk bir yeri koruyorsa veya kapatıyorsa bir kepenktir. Hırsızların baş düşmanı, camekânların can dostu, tükân sahibinin gizli kontağı olabilir. Ancak bu kepengin önünde de, arkasında da hiçbir şey yok. Neden

bir boşluğu *korumak* istiyorsunuz?

Bu boşlukla ne yapacağım? *Onunla nasıl başa çıkacağım...*

Ağaçların arasından çıkmış, sana doğru yürüyordum. Ellerim boştu. Ellerim olur da ellerini tutarsam diye boştu. Düşüncesiz biri olduğumdan değil yoksa. Sadece konuşacaktım. Kafamda bir konuşma bile planlamıştım. Aşağı yukarı şöyle bir şeydi:

“Yere basmak ister misin?”

“İnmemi mi istiyorsun? Sıranı bekle, şimdi ben sallanıyorum.”

“Salıncaktan inmen, yere basacağın anlamına gelmez ki.”

“Uçuşumu mu düşünüyorsun?”

“Uçuşunu biliyorum.”

“Öyleyse neden salıncağa bineyim, bu saçma olurdu.”

“İnsan gibi hissetmek istiyorsun.”

Sonrası tebessüm. Güzel bir iniş. Tutuşan eller. Tutuşan birkaç yer daha... Yürümelere anlam katış ve sessizliklere... En büyüğü de sessizliklere kattığın anlam olacaktı. Bu en zoru çünkü.

Tüm bunların yerine benim ayağım takıldı, tam salıncağının menzılçine düştüm. Olabildiğince gerilmiştin.

Bana çarptın.

Çarpışını *bile* minnetle kabul ederdim. Sana yemin ederim bana çarpışının her yıldönümünde, bu muhteşem olayı çarptığın yerde ayınlar yaparak kutlardım.

Tüm salıncağınla baştan aşağı sarsılmana rağmen beni görmedin oysa. Görmezden gelinen her şayir bozuntusunu fırlatmaya ayarlı habis bir salıncak, beni buraya gönderdi. Roket Takımı'nın bir üyesiydim sanki. Adım Miyav'dı, en büyük özelliğimse *konuşabilmem*.

Konuşabilmeme izin vermedin.

Bir yıldıza düşüşümü yadırgamıyordum.

Doğrulup dünyaya bakacakken gökten yağan kepenklerle şaşkına dönmüştüm. (*Bunu da yadırgamadım.*) Ağa yakalanmış orta halli bir yunus olabileceğimden şüphelenmeye başlıyordum. Kendimi en insancıl bulduğum hayvana benzetmemi hor görmüyorum. Oysa yeni öğrendim; insandan başka gülebilen tek hayvan sırtlanmış. Öyleyse ondan daha insancılı olmamalıydı. Bu kepenkler bir sırtlanı -sırtlanları ağlarla mı yakalıyorduk?- ağlara sarmak gibi bir şeydi.

Ayağa kalkmayı başardığımda, kepenklerin üzerime tam oturduğunu gördüm ve güldüm. Bir sırtlan gibi güldüm. Beğendiğim bir benzetmeyi tekrar yapabilmenin keyfiyle güldüm.

Oh Petunya, beni bir sırtlana çevirip yıldızlara göndermiş olman, Oh Petunya, sevgilim, kepenkler giydiren aklıma alman; seni salıncaklar içinde uçarken düşleyebilmeme engel değildi biliyorsun.

Ağzımdaki toprağı tükürüp seni daha iyi görebileceğim bir yere geçtim. Biraz yüksekçe bir kayanın üstüne. Oh, salıncaktan inip uçmaya devam ediyordun işte. Zaman burada yelkovansızlıklar üstüne bahisler açacak kadar ağırdı.

Seni uçuşuna asla inandıramayacağımı hatırlayıp iç çekerken genzimdeki toprakları yok saymaya çalıştım. Sonra toprağa ayıp ettiğimi düşünüp verimli gibi öksürdüm.

Kepenک giymiş bir adam olarak kendimden başka hiçbir şeyi yok sayma hakkına sahip değildim.

V

Kötü bir dünyada yaşıyoruz, diye sızlanmayacağım. Fakat, eskisi gibi değil hiçbir şey. Eskiden, o güzel Divan günlerinde, her şey daha çekilebilir ve her kadın daha sevebilirdi. Şimdi canlar yanıyor, dünya kararıyor ve karşılıksız çıkıyor sevmenin nadir bulunan tüm çekleri.

Kepenک giyen adamlarız. Redd-i sevgisi kesinleşmiş, şiyir seven, sayısı her gün artan adamlar. İlk ret genelde yıldızlara gönderir, kepenک giydiren. Oradan bir şekilde gelinir çünkü bir şekilde gelesiniz diye gönderilmişsinizdir. Daha iyi gönderilmek için. Sonrasındaki gönderilişler ilki kadar afli olmaz ama iyi ses getirir. Ardından o sesler tüm seslerinizi alır ve size esaslı bir boşluk bırakır. Kaşıkla yiyebileceğiniz kadar

yoğun bir boşluktur bu. Ancak kırılır kaşığınız, boşluğu haddiniz olmadan damlatırsınız üstünüze. Boşluğu yemeye gücünüz yetmez.

Tamam, hiç dostumuz yok demiyorum. Var. Hem de en âlâsından. Sokak lambaları bizimle. Aklımızda mısralar, onların altından geçtikçe bir cızırtı ve bir patırtı eşliğinde susuyorlar usulca. Işıklarını söndürüyorlar. Bu bir çeşit özür dileme şekli. Lambalar tanrı iseler, ki öyledirler, dünyanın şiyiri sevmeyişine duydukları üzüntüyü susarak gösterirler. Birkaç saniyelik karanlıklarla.

O birkaç saniyelik karanlığın güveniyle göge bakıyorum. Nedamet'i görmek için göge bakıyorum. Yalnız olmadığınızı hissetsin de bir an önce buraya gelsin diye. Buraya gelince ne olacağını bilmiyorum gerçi. Tekrar dener mi, bize mi katılır, kendi yolunu mu çizer bilmiyorum. Yine de onu hissedebiliyoruz. Aramızda kepenk kokulu paslı bir bağ var.

Adımlarım başka bir sokak lambasının aydınlığıyla buluşuyor, lambanın sönmelerini bekliyorum.

Sönmüyor. Başımı kaldırıp lambanın gözlerine bakıyorum.

"Neden?"

Gezegenin patronu yanıt vermek yerine musluğu iyice açıyor. Kamaşan gözlerim tüm inadiyla bakmayı sürdürmekte, *şimdi böyle mi olduk*, diye geçiriyorum içimden. Kuvvetli bir rüzgâr başımı öne eğiyor.

Nedamet tam karşımda.

VI

Ah.

VII

Yeni vurulmuş bir kovboyun ansız duraksamasıydı yaşadığım. Kepenklerimi giymiş ve yeniden karşısına çıkmıştım. (*Bir güzel cila atmıştım kepenklere, pastan da eser kalmamıştı.*) O ise aynı salıncakta aynı kalbe salınmakla görevlendirilmişti. Parkı aydınlatan sokak lambası kararsızlıkla yanıp sönmekteydi. Vakit geçti.

Vakit geçmekteydi. Karşısına ikinci defa çıkıyor oluşum ikinci defa fark edilmeme ihtimalime gebeydi ve ben bu ilişkinin çocuğunu daha kundaktayken boğmaya niyetlenmiştim!

Ayağımın yere takılmamasına dikkat ederek menzilin henem dışında durdum.

Yükseklere bakan başı, gölgelenen salıncağı yüzünden alçaklara indi. Alçaklara inip beni gördü. Bana baktı. Yavaşladı ama durmadı.

İhtiyacım olan yirmi saniyelik bir kepenk cesaretiydi.

"Yere basmak ister misin?"

Cevap vereceğine ihtimal dahi vermiyordum. Ama o verdi:

"Beni sallamak ister misin?"

Cevap vereceğime ihtimal dahi vermedim. Kepenklerimi tıngırdattım. Boğazımda eser miktarda kalmış toprağı yokladım. Salıncak sallama noktasındaki yerimi almadan önce gözlerine şöyle bir baktım. Gözlerinde sanmamak vardı umru. Onu barındıran bir salıncağı sallamanın sevabı beni zeplinlerle dolu bir gökyüzüne uçan bir yarış atı olarak gönderirdi. O gökte kazandığım yarışlar son kullanma tarihi geçmeyecek şiyirler yazdırırdı kepenkli-kepenksiz pek çok âdemoğluna. O göğün tüm zeplinleri ciğerlerime dolardı da, onların havasıyla benim de adım Kosmos'muşçasına bağırırdım!

Ama onun için fark etmezdi.

Cızırdayan sokak lambasına göz ucuyla baktım. Bana bir mısra hatırlatması için, anı kurtarmama yardım etmesi için yalvarırcasına baktım. Boş bucaksız bir levhaydı aklım, en sevdiğim şayir kimdi, en sevdiğim salıncak nerdeydi-önümdeydi-İŞTE!

"Sallamayacak mısın beni?" dedi. İyice yavaşlamıştı artık. Sırıtıyordu. Benzetmemi onun için kullanmaya cesaret edemedim. Sırıtışını benzetmesiz bıraktım.

Baştan sona her yeri benzetmesiz kalmalıydı belki de. *Benzersiz* kalmalıydı. Salıncak sallama noktasındaki yerimi aldım ve salladığım ilk kız oldun Petunya. Sevgilim.

O kadar yükeklere sallandın ve sallanırken öyle çok eğlendin ki bir an unuttum *sevgisizliğini* -mısraları unuttuğum gibi değil, bu başka- seni sonsuzluğa ulaşana kadar salıncaklamak istedim. Gülüşlerin ermesin diye sona, kepenklerimin var gücüyle ittirdim seni. Belinden.

Sımsıkı sarıldığın salıncağın ipleri titremekteydi.

“DAHA HIZLI! DAHAA HIZLII!” diye bağırırmaktaydın.

Bunu kalbime mi söylüyordun, dahaaaaa hızlı atan oydu çünkü, ama olsun sevgilim. Beline dokunmak; seni bir yıldızlara, bir kendime yaklaştırmak öyle muazzam bir olaydı ki seni sallamaktan başka hiçbir şey düşünemez olmuştum.

Sonra bir an geldi. Seni bir kez daha ileri itirdim. Sen de bir kez daha yıldızlara doğru yaklaştın ve gökte bir çember çizmeye karar verdin.

Çizdiğin çember sevgilim, öyle bir çemberdi ki içinde bir an dünyaları barındırırken bir anda **sensizlik** adında devasa bir yatak-altı canavarını barındırmaya başlamıştı. Salıncak, çatısını hızlı bir taklayla aşırıp yeniden başladığı noktaya ulaşırken sen de tam çatısında gözlerden siliniyordun çünkü Petunyam.

Önümde boş bir şekilde salınmakta olan salıncağa dehşetle baktım. Terk edilmiş bir salıncağın kepenklerine ne kadar zarar verebileceğini hiç düşünmemiştin değil mi?

Gülerek terk etmiştin beni. Yıldızlara gitmediğini biliyordum. Durum çok farklıydı. Kepengimi giymiş ve karşına çıkmıştım. Gitmek istiyorsan bunu adabıyla yapmalıydın. Gitmek istiyorsan bu dünyadan değil, bu salıncaktan gitmen yeterliydi.

Öfkeyle sokak lambasının üzerine yürüdüm.

Salıncak hâlâ *boş boş* salınmaktaydı.

“Onu geri getir!” dedim.

Sokak lambası yanıp söndü.

“Geri getir! GETİR! GETİR!”

Yanıp söndü. Yanıp söndü. Yanıp... söndü.

Onun geri gelmeyeceğini anlamıştım. Gezenin patronu bir fatura kesmişti ve hesap O’nsuz gelmişti.

Ben bu hesabı ödeyemedim.

VIII

“Nasıl çıkartmış?”

“Bilmiyorum. Bir ilk.”

“Neden çıkartmış?”

“Petunya.”

“Yıldızlara mı?”

“Sanmıyorum. Uzaklara.”

Kepen kiyen iki adam, kanlar içinde sahilde boylu boyuna uzanmakta olan Nedamet’e bakıyordu. Yerde kepenk parçaları, adamın üstünde kepenklerin kızıl izleri, parçalanmış deriler, pas kokusu. Gökte bir parça peynir.

Petunya’nın elini hiç tutamadığını bilmiyordu Nedamet, *tuttum* sanıyordu. Bu kayıp hakkında söylebilecek en güzel şey buydu.

Ellerini tuttuğunu sanarak çıkartmıştı giysisini. Yıldızlara gittiğini, sevilme de sevdiğini, onu salıncakta bir miktar salladığını bilerek gitmişti.

İyi gitmişti Nedamet. Nedametler iyi gidiyordu bu ara.

bu fanzin, yaşadığımızın ispatıdır.

sayı: 1
3 lira